

Tisztelt Elnök Urak, Miniszter Úr, Hölgyeim és Uraim,

a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem valamennyi munkatársa nevében tisztelettel köszöntöm Önöket.

Eltelt egy év, és ma ismét együtt vagyunk a Műegyetem aulájában, hogy fejet hajtsunk hőseink és mártírjaink előtt, az 55 évvel ezelőtt történelmet író és formáló diákság, a velük szolidaritást vállaló tanárok és mindazok előtt, akik az akkor fellobbant lángot továbbvitték és a szívükben a mai napig megőrizték.

Aulánk 1956. október 22-i eseményei, a szabadabb, az igazságosabb, a szebb jövő hívó szavai nagy lépésekre sarkallták az akkori ifjúságot, köztük az eseményekben vezető szerepet vállaló műegyetemistákat is. Sokan sokfélék voltak, de közös volt bennük a haza, az igazságosság és a szabadság szeretete. Az a Radnóti-féle hazaszeretet, miszerint: *“Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent, nekem szülőhazám ...”* „Itthon vagyok.... tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton”. 1956 műegyetemistái tudták, hogy merre mennek, kik mennek az úton. Felismerték, hogy 1956-ra a fönt és lent viszonya éppúgy, mint Radnóti idejében, végletesen disszonánssá vált, a hatalom elszakadt a hazától. A társadalom jelentős része szenved. Hosszú éveken át a hatalom gépen szállt a haza fölé, és még látni sem volt hajlandó a visszafojtott keserűséget, a zsarnokság pusztítását.

De 1956. október 22-én, itt az aulában megkezdődött valami, amit a hazájukat szeretők, a szabadság és az igazságosság iránt elkötelezettek már régóta vártak. A hatalom megtudhatta, hogy nem csupán térkép e táj: *“... élnek dolgozók itt, költők is büntelen, és csecsszopók, akikben megnő az értelem”*. A megtorlások ellenére nem lehetett visszatérni az önkény korábbi mértékéhez, és bár több mint három évtized kellett hozzá, 89-ben végül az 56-os forradalom és szabadságharc győzedelmeskedett.

Sokan leírták már: 1956 októberének hősei, az ő akkori helytállásuk tovább kell, hogy erősítse elkötelezettségünket egymás, az igazságosság és hazánk sorsa iránt. Példájuk szolgáljon irányítúként életünk során.

56 hőseinek és még nagyon sokaknak hála, hazánkban a zsarnokság mételye talán örökre a múlté. A hazaszeretet érzése és parancsa azonban örök. A hétköznapiakban is. A költő képével és vágyával azonosulni tudunk: *“Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngye ága s remélem, testem is majd e földbe süpped el.”* De az örök érvényű parancs azt is jelenti, hogy sohasem, még a szürke hétköznapiakban sem lehetünk közömbösek hazánk sorsa iránt. Észre kell vennünk és szólnunk kell, ha valakinek hazánk - akár csak egy részlete is - térkép csupán.

A jövő Műegyeteméért aggódva most ezt teszem, szólok: hőseink irányítóját követve. Kimondom: Kormányunk számára napjainkra a felsőoktatás térképpé silányult. A Kormány gépe túl magasra szállt. A távcsőn csupán épületeket és költségeket lát, a bakter üzenetét nem hallja. Azt hiszi, hogy a minőségi felsőoktatás kulcsa a központosítás, a rendeletekkel történő kézi vezérlés. Téved és ezzel óriási kockázatot vállal. Lejjebb kellene ereszkednie a magasból, hogy látszódjon a bakterház, és meghallja a bakter üzenetét. Meg kellene győződnie arról, hogy a bakter a maga helyén éppoly elkötelezett a haza sorsa iránt, mint Ő. És alázatos, mert a köz ügyét szolgálja. Ez a közügy hazánk jövője, a jövő Magyarországa. Akárcsak 56-os hőseink esetében. Nincs más választása, ezt diktálja ezen emlékhely szelleme, és a Műegyetem szellemisége.

Köszönöm, hogy meghallgattak, köszönöm megtisztelő figyelmüket!